

ЯК КИТ СТАВ ВУСАТИМ

Жив собі яось, мої любі, у морі Кит. Він їв рибу. Їв сига і катрана, їв омара і кальмара, їв ската і його брата, їв осетрину і камбалину, їв білугу і севрюгу, а ще макрель і форель, ба навіть сильно-пресильно вертлявого вугра. Всю рибу, яку тільки міг знайти Кит, він їв на повен рот — отак-от! — доки у всьому морі зостався тільки один малесенький рибун. Був то Рибун-Балакун, і плавав він не десь-десь, а за правим Китовим вухом, у найбезпечнішому з усіх місці.

Тоді-то від Кита, що став на хвоста, пролунало:

— Їсти хочу!

Кволенький хитренький Рибун-Балакун на те сказав йому кволеньким хитреньким голоском:

— Шляхетний і шановний представнику родини Китових, чи куштували ви чоловіка?

— Ні, — відповів Кит. — А він смачний?

— Ще б пак, — кивнув Рибун-Балакун. — Смачний, та нестравний.

— Ну, то добудь мені кількох на пробу, — наказав Кит і спінив море хвостом.

— На перший раз вистачить і одного, — заперечив Рибун-Балакун. — Як зволите поплисти на п'ятдесят градусів північної широти й сорок західної довготи (це такі чари), то там і знайдете посеред моря плотик, а на плотуку — Моряка у самих тільки брунатних штанцях із підтяжками (не забудьте про підтяжки, мої любі!), та ще зі складаним ножем, бо його корабель розбився. Але для справедливості мушу попередити вас, що цей Моряк — чоловік надзвичайно бувалий і завзятий.

Отож Кит плив і плив на п'ятдесят градусів північної широти й сорок західної довготи так швидко, як тільки міг, а там знайшов посеред моря плотик, а на плотуку — Моряка у самих тільки брунатних штанцях із підтяжками (особливо зважайте на підтяжки, мої любі!), та зі складаним ножем. Він бовтав у воді

ногами — йому мама дозволила так робити, інакше він нізащо не чинив би так, адже був чоловіком надзвичайно бувалим і завзятим.

Тоді Кит роззявив пащеку широко-прешироко, мало не до самого хвоста, та й глитнув і самого Моряка, і плотик, на якому він сидів, і брунатні штанці з підтяжками (про які вам не слід забувати), ба навіть складаного ножа... А коли те все опинилося у його теплому темному череві, Кит прицмокнув губами і тричі обернувся на хвості.

Але щойно Моряк, чоловік надзвичайно бувалий та завзятий, виявив, що опинився у темному теплому китовому череві, як почав стрибати і скакати, гоцати і коцати, хвицяти і тицяти, тупати і гупати, ляскати і хляскати, лупити і бити, горлати і волати, а ще й витанцьовувати де треба й де не треба, доки Китові справді стало непереливки. (Ви ще не забули про підтяжки?)

Отож сказав Кит Рибуну-Балакуну:

— Щось цей чоловік занадто важкий для мого шлунка. Від нього у мене гикавка. Що робити?

— Скажи, хай вийде, — порадив Рибун-Балакун.

Тож Кит загукав до Моряка у глибини свого власного черева:

— Ану виходь і поведься як слід! У мене від тебе гикавка.

— Ні-ні-ні! — відказав Моряк. — Буде не так, а геть інак! Відвези мене до білих скель мого рідного берега, тоді я, може, й подумаю, чи вийти.

Та й заходився витанцьовувати ще жвавніше, ніж перед тим.

— Завіз би ти його додому, — порадив Рибун-Балакун Китові. — Варто було попередити тебе, що цей Моряк — чоловік надзвичайно бувалий і завзятий.

Тож Кит плив, і плив, і плив — загрибаючи обома плавцями та ще й хвостом, плив щосили попри гикавку, доки врешті не побачив білі скелі і рідний берег Моряка, видерся черевом на гальку, роззявив пащеку широко-прешироко та й виголосив:

— Перехід на станції Вінчестер, Ашуело, Нашуа, Кін, вихід до поїздів Фітчбурзької лінії...

І щойно він вимовив «фітч», як Моряк вийшов з його пащі.

Але доки Кит плив, Моряк, який таки справді був чоловіком надзвичайно бувалим і завзятим, розклав складаного ножа і змайстрував з уламків плотика невеличкі округлі ґрати — склав дошки хрест-навхрест і закріпив їх підтяжками. Тепер-то ви зрозуміли, чому так важливо було не забути про підтяжки? Моряк примостив свій витвір просто впоперек Китової горлянки і ґрати стали там, як вліті! Зробивши це, він проказав особливу примовку, а оскільки ви її не чули, то я вам повторю:

*Хтів людей ковтати,
То на тобі ґрати!*

Моряк вимовляв не «хотів», а «хтів» — бо у нього вдома всі так казали. І він покрокував білою галькою просто додому, де на нього вже чекала мама — та сама, яка дозволила йому бовтати ногами у воді. Згодом Моряк оженився і жив довго й щасливо.

Як, власне, і Кит! Але з того самого дня через ґрати в горлянці (вони тепер зветься *китовим вусом*), які він не міг ані викашляти, ні проковтнути, Кит не їв нічого, окрім малесеньких-дрібнесеньких рибок. До речі, саме тому в наші дні кити ніколи не ковтають ані чоловіків, ані хлопчиків, ані маленьких дівчаток.

Дрібний Рибун-Балакун утік і заховався у намулі під брамою Екватора — боявся, що Кит може на нього гніватись.

А Моряк зберіг свого складаного ножа і вдягав на пляж брунатні штанці, щоправда, без підтяжок, адже він залишив їх у горлянці Кита, щоби скріпити ґрати.

На тому й скінчилась оця казка.

З М І С Т

ЯК КИТ СТАВ ВУСАТИМ	7
ЯК ВЕРБЛЮД СТАВ ГОРБАТИМ	17
ЯК НОСОРИЗ ШКУРУ ЗДОБУВ	25
ЯК ЛЕОНАРД ПЛЯМИСТИМ СТАВ	33
ЯК СЛОНИК ХОБОТА ЗДОБУВ	53
ЯК КЕНГУРУ СТАВ ЦИБАТИМ	77
ЯК З'ЯВИЛИСЬ АРМАДИЛИ	87
ЯК НАПИСАЛИ НАЙПЕРШОГО ЛИСТА	107
ЯК ВИГАДАЛИ АБЕТКУ	131
ЯК ВИГАДАЛИ ТАБУ	155
ЯК КРАБ ГРАВСЯ МОРЕМ	185
ЯК КІТ БЛУКАВ, ДЕ ЗАМАНЕТЬСЯ	213
ЯК МЕТЕЛИК НІЖКОЮ ТУПНУВ	241

